

מִימְרָא-statement קוּשְׁיָא-challenge שְׁאֵלָה-question תִּירוּקָא-answer רְאִיָּה-proof	חִלְקִים-disputants נְקוּדָה מְרְכֻזִית לסיכום וחזרה-central point for summary and review שְׁאִילָה קוּדְמָת-insertion of an earlier segment מַעֲשֵׂה-story
מִמְרָא-key:	

Talmud Navigator												
א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												קידושין-האשה נקנית
מאן דאמר												מימרא
												לא הוו צריכי דכתיב: (שמות טז) ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד בואם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד בואם אל קצה ארץ כנען, אי אפשר לומר עד בואם אל ארץ נושבת - שכבר נאמר אל קצה ארץ כנען, וא"ל לומר אל קצה ארץ כנען - שהרי כבר נאמר עד בואם אל ארץ נושבת, הא כיצד? בשבעה באדר מת משה ופסק מן מלירד, והיו מסתפקין ממנו שבכליהם עד ששה עשר בניסן.
												ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה - וכי ארבעים שנה אכלו? והלא ארבעים שנה חסר שלשים יום אכלו אלא לומר לך, עוגות שהוציאו ממצרים טעמו בהם טעם מן.
												בשבעה באדר מת משה, ובשבעה באדר נולד.
												מנין שבשבעה באדר מת? שנאמר: (דברים לד) וימת שם משה עבד ה', וכתוב: (דברים לד) ויבכו בני ישראל את משה בערבות מואב שלשים יום, וכתוב: (יהושע א) ויהי אחרי מות משה עבד ה', וכתוב: (יהושע א) משה עבדי מת ועתה קום עבור, וכתוב: (יהושע א) עברו בקרב המחנה וצוּו את העם לאמר הכינו לכם צידה כי בעוד שלשת ימים תעברו את הירדן, וכתוב: (יהושע ד) והעם עלו מן הירדן בעשור לחדש הראשון, צא מהן שלשים ושלשה ימים למפרע, הא למדת, שבשבעה באדר מת משה.
												ומנין שבשבעה באדר נולד משה? שנאמר: (דברים לא) ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבא, שאין ת"ל היום, מה ת"ל היום? מלמד, שהקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום ומחדש לחדש, שנאמר: (שמות כג) את מספר ימים אמלא.
												שלוש מצות נצטוו ישראל כניסתן לארץ, ונוהגות בין בארץ בין בחוצה לארץ, והוא הדין שינהגו: ומה חדש - שאין איסורו איסור עולם, ואין איסורו איסור הנאה, ויש היתר לאיסורו, נוהג בין בארץ בין בח"ל, כלאים - שאיסורן איסור עולם, ואיסורן איסור הנאה, ואין היתר לאיסורן, אינו דין שנהגו בין בארץ בין בח"ל והוא הדין לערלה בשתיים
												כל מצוה שנצטוו ישראל קודם כניסתן לארץ - נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ, לאחר כניסתן לארץ - אינה נוהגת אלא בארץ, חוץ מן השמטת כספים ושילוח עבדים, שאע"פ שנצטוו עליהם לאחר כניסתן לארץ - נוהגת בין בארץ בין בחוצה לארץ.
												השמטת כספים חובת הגוף היא
												לא נצרכא אלא לכדנאי
												(דברים טו) וזה דבר השמיטה שמוט - בשתי שמיטות הכתוב מדבר, אחת שמיטת קרקע ואחת שמיטת כספים, בזמן שאתה משמט קרקע - אתה משמט כספים, בזמן שאי אתה משמט קרקע - אי אתה משמט כספים.
												ואימא: במקום שאתה משמט קרקע - אתה משמט כספים, ובמקום שאין אתה משמט קרקע - אין אתה משמט כספים ת"ל: (דברים טו) כי קרא שמיטה לה', מכל מקום.
												שילוח עבדים חובת הגוף היא
												סד"א הואיל וכתבים (ויקרא כה) וקראתם דרור בארץ, בארץ אין, בחוצה לארץ לא, תלמוד לומר: יובל היא, מכל מקום.
												אם כן, מה תלמוד לומר בארץ?
												בזמן שהדרור נוהג בארץ - נוהג בחוצה לארץ, אין דרור נוהג בארץ - אינו נוהג בחוצה לארץ.
												החדש - אסור מן התורה בכל מקום, ערלה - הלכה, והכלאים - מדברי סופרים.
												מאי הלכה?
												הלכתא מדינה
												הלכה למשה מסיני.
												בשלמא לדידי דאמינא הלכה למשה מסיני, היינו דשני לן בין ספק ערלה לספק כלאים
												ספק ערלה בארץ - אסור, בסוריא - מותר, בחוצה לארץ - יורד ולוקח ובלבד שלא יראנו לוקט
												כרם הנטוע ירק וירק נמכר חוצה לו, בארץ - אסור, בסוריא - מותר, בחוצה לארץ - יורד ולוקט ובלבד שלא ילקוט ביד
												אלא לדידך, ניתני: או זה וזה יורד ולוקח, או זה וזה יורד ולוקט